

Niedziela Wielkanocy

Tekst Ewangelii (J 20,19-31): Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął po środku i rzekł do nich: «Pokój wam!». A to powiedziawszy, pokazał im rękę i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrzawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane».

Ale Tomasz, jeden z Dwunastu, zwany Didymos, nie był razem z nimi, kiedy przyszedł Jezus. Inni więc uczniowie mówili do niego: «Widzieliśmy Pana!» Ale on rzekł do nich: «Jeżeli na rękach Jego nie zobaczę śladu gwoździ i nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i nie włożę ręki mojej do boku Jego, nie uwierz».

A po ośmiu dniach, kiedy uczniowie Jego byli znowu wewnątrz [domu] i Tomasz z nimi, Jezus przyszedł mimo drzwi zamkniętych, stanął po środku i rzekł: «Pokój wam!» Następnie rzekł do Tomasza: «Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje rękę. Podnieś rękę i włóż [ją] do mego boku, i nie bądź niedowiarkiem, lecz wierzycy!» Tomasz mu odpowiedział: «Pan mój i Bóg mój!» Powiedział mu Jezus: «Uwierzyłeś dlatego, ponieważ Mnie ujrzawszy? Bógosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli».

I wiele innych znaków, których nie zapisano w tej księce, uczynił Jezus wobec uczniów. Te zaś zapisano, abyście wierzyli, że Jezus jest Mesjaszem, Synem Bożym, i abyście wierzyli w życie w imię Jego.

«Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane»

Rev. D. Joan Ant. MATEO i García
(Trempt, Lleida, Hiszpania)

Dzisiaj, w Drugiej Niedzieli Wielkanocy, zamykamy oktawę tego okresu liturgicznego. Jest to jedna z dwóch oktaw, która obok oktawy Bożego Narodzenia, pozostały po odnowieniu przez Sobór Watykański II. Przez osiem dni rozważamy ten sam cud i zagłębiajmy się w jego sens dzięki wiatru Ducha Świętego.

Z woli Papieża Jana Pawła II, niedzielę tę nazywamy Niedzielą Bożego Miłosierdzia. *este domingo se llama Domingo de la Divina Misericordia*. Chodzi to o coś znacznie więcej niż jednorazowe poświęcenie. Jak wyjaśnia Ojciec Święty w swojej encyklice *Dives in misericordia*, Boże Miłosierdzie jest objawieniem się Bożej miłości w historii zranionej przez grzech. „Misericordia” pochodzi od dwóch słów: „Miseria” i „Cor”. Bóg wierny swoim zamysłom skada w swym Ojcowskim sercu naszą nędzną sytuację wywołaną przez grzech. Umarły i zmartwychwstały Jezus Chrystus jest najwyszczym przejawem i działaniem Bożego Miłosierdzia. «Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał» (J 3,16) i posłał go na śmierć, abyśmy byli zbawieni. «Poświęcił Syna by odkupił niewolnika», tak głosiliśmy w Orędziu Wigilii Paschalnej. I po zmartwychwstaniu ustanowił Go źródłem ocalenia dla wszystkich, którzy w Niego wierzą. Wiary i nawróceniem przyjmujemy ten skarb Bożego Miłosierdzia.

Święta Matka Kościół, który pragnie aby jej synowie czerpali z życia zmartwychwstałego zaleca, by przynajmniej w czasie Wielkanocy przyjmować Komunię świętą w asce i więcej. Paschalna Pięćdziesiątnica jest odpowiednim czasem, by to wykonać. Jest dobrym momentem, by się wyznać i przyjąć moc przebaczenia grzechów, którą zmartwychwstały Pan ofiarował swojemu Kościołowi, zgodnie z tym co powiedział tylko do Apostołów: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane» (J 20,22-23). W ten sposób sięgamy do źródła Bożego Miłosierdzia. I nie wahajmy się, by doprowadzić do tego źródła życia naszych przyjaciół: do Eucharystii i do Pokuty. Zmartwychwstały Jezus liczy na nas.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

-

«C? takiego Panie, który widzisz przenikliwo?ci? twych oczu przepa?? ludzkiego sumienia, mog?oby uj?? twej uwadze, nawet gdybym nie chcia? ci tego wyzna??» (?wi?ty Augustyn)

-

«Cz?sto my?limy, ?e pój?cie do spowiedzi jest jak wizyta w pralni. Lecz Pan Jezus w konfesjonale to nie pralnia. Spowied? to spotkanie z Jezusem, który czeka na nas takich, jakimi jeste?my» (Franciszek)

-

«Chrystus dzia?a w ka?dym sakramencie; zwraca si? osobi?cie do ka?dego grzesznika: "Synu, odpuszczaj? ci si? twoje grzechy" (Mk 2, 5); On jest lekarzem pochylaj?cym si? nad ka?dym chorym, który Go potrzebuje, by zosta? uzdrowionym; podnosi ka?dego i na nowo w??cza do komunii braterskiej. Dlatego spowied? osobista jest najbardziej wymown? form? pojednania z Bogiem i Ko?cio?em.» (Katechizm Ko?cio?a Katolickiego, nr 1484)